

ברשעתן, מקנה יש לו א"כ מודה בקנס אחר עדים חייב, אבל אם עושים רצונו של מקום [מיקרו] בניס גם לדעת ר' יהודה [בפ"ק דקידושין דף ל"ו ח"ט] הא יראוני הם בניס ואין אב מעיד [על בנו] מוחלין.

לה. א"נ ר' יוסמן סבר (נ"ק עה) דמודה בקנס
ואחר כך בלו עדים אם אינו פטור עצמו
מכל וכל אלא אף בהודאתו חייב איזה דבר פטור, אך
(פטור) [אם בהודאתו פטר עצמו] מכלום סבר ר'
יוסמן מודה בקנס ואח"כ עדים חייב, והכא כאלו
המודה פטור מכל וכל ומה צורך למהר להעידו אלא
לאפושי רחמא ולכך ר"י היה צוכה כפי סברתו, הא
יראוני [אם מודה] מיראת העונש [דהשג מיראה]
ודגום נעשות לו כשגגות אז מחייב עצמו באיזה דבר
ומוחלין ודוקא כשהוא סובר שהמודה ופטור מכל
מבלי יראת ה' אז הוא סובר דפטור מהכל [וא"כ הא
דהקב"ה] ממחר [להעידו] לאפושי רחמא [מכוין]
אבל יראוני דמחייב מיהא בשוגג, מוחלין.

לו. [ויתבאר בזה מאמר פסיקתא הוצא בלקוט
נפניה] והיה בעת ההיא אחפש
את ירושלים בנרות א"ר אחא אל מהי קורא אחפש
בסמ"ך אלא בשי"ן אמר הקב"ה מוציא אני אותה
לחירות כשם שהכנחתי במורה וכי יבה איש את עין
עבדו וכו' אני הכיתי ב' עיניהם של בני שנאמר (ישעי'
כט) ממך ה' עליהם את רוח חרדמה ויעצם את
עיניהם אינו נדון שיצא לחפשי הוא אומר אחפש את
ירושלים כג.

לז. [וריתכן] לפרש בזה הכתוב סוף לפנייה בעת
ההיא אביא אתכם וכו' בשווי את

חופש כל חדרי במן

כג. מאות לד עד כאן כתב גם בדברים אחדים (דף לא, ב).

כד. כ"כ בראש דוד פרשת שמות (דף מג) ובחור"א (צפניה ג).

כה. וכ"כ בדברים אחדים הנ"ל.

כו. וכ"כ בפתח עינים (סנהדרין מג, ב, אות א).

כז. וכ"כ בפ"ע שם (אות ג) ובדברים אחדים (דף קמג).

שבותיכם לעיניכם אמר ה', ונקדים מ"ש פ"ק
דקדושין דף כ"ד ע"ב ח"ר בכולם עבד יונא זהם
לחירות ולריך גט שחרור דברי ר"ש ר' מאיר אומר אין
לריך המכריעין לפני חכמים אומרים נראה דברי ר'
מאיר בשן ועין שהתורה זכתה לו, ודברי ר"ע בשאר
אזרים הואיל ומדרש חכמים הוא וז"ש] בשו"י את
שבותיכם בשביל עיניכם שהכחי וז"ל [אכתי] לריך גט
שחרור הא הכריעו הכחוז בתורה אל"ל וז"ש אמ
ה' כד.

לח. יש מחלוקת אי מודה בן ועין ואח"כ באו
עדים [אם] חייב כמבואר בשיטה מקובצת
והנ"ל הודה הקב"ה [מעצמו ואמר] אני הכתי [שני
עיניהם של בני אם אח"כ באו עדים] באנו למחלוקת
[אם נאלץ לחירות] אבל אם יש עדים קודם [שהודה
לכ"ע] חייב והנבואה דיברה וזהו אינו צדיק לכ"ע כ"ה.

לט. באופן שיש טוב טעם לודי דמדה בקנס
פטור וכ"ז כשהמדה ועצ, ודרך

התשובה כתב רבינו יונה שיכניע מעט מעט ואח"כ יתודה ויחזיל בפקדן התשובה וז"ל מאמרנו כל הווצח מדיר זהוה ומתודה [אח"כ] מעה"ל כאלו כבדו כי.

מ. א"נ [צמח שפירשו המפרשים מה שאנו
אומרים] על חטא [שחטאנו] ביצה"ר
[שתלינו הקלקלה ביצה"ר לומר] שהוא הגורם [והוא
שקר דהיזה"ר מצווה על זה] והוא עושה מצותו ויכול
להגביר ח"ש וזבח ומתודה עליו על היזה"ר על מה
שאמר שהוא הגורם מעה"כ כאלו כיבדניכי.

מא. לב לדעת, לאפוקי עין רואה והלג חומד אלא
לב לדעת ולהכיר חטאו ועיניו לראות

עניי שכל דרך תשובה ואזנים לשמוע מחכמים, אלול
ר"ח אזנים לשמוע ועינים לראות, אם יהיה לנו לב
דעת אז עינים לראות משיח ואזנים לשמוע צח קול
ורוח חכמה וקול שופר לחירותנו ויזנה בית קדשנו
וחפארתנו צב"א, וממ"ל.

מב. יום שנת קודש אמרתי, בגלגול כי לך תכרע
וכו' כ"ח ודוי רמו שהיה דנקים בחיים
רמו צו"ו אח"כ ילא מן הדלת של ה' למטה למ"ר
[למהומא רצה] וגם חזר וי"ו חיים ויזכה למה"צ
הרמו צו"ד, וצדק הרמז"ם אות ל"א הוספתי כי
די"א הגוים מהשמיטה ניכר שאין הארץ שלכם לכן
אנטריך הטנא ודוק והארץ.

מג. כי נשמיטה יש טעמים אחרים והעיקר כדברי
הרמב"ן ז"ל שיש סוד שחיצב השניעית,
וא"כ כדי שהגוים לא יאמרו ראו חיצתכם לפני
המקום שצויה הו' הודיע לכל שהארץ שלו, לזה צויה
ושמת צטנא להורות שהארץ שלנו כדרך הרמז"ם
הכתוב צר"ד צס"ד, וז"ש הגדתי דבר חכמה ל', כי
באתי אני לאפוקי דור המדבר הארץ שהיא כנגד
מלכות אשר נשבע לשון שניעית נמי ולכן היא
השמיטה.

חופש כל חדרי בטן

כח. כוונתו שביום ש"ק כשאמר הדרשה והזכיר מענין גלגול (כמ"ש באות כו) אמר אז ג"כ המימרא של כי לך תכרע
ומובא בראש דוד פ' משפטים על הא דאמרינן במס' נדה (דף ל) כי לך תכרע כל ברוך זה יום המיתה חשבע כל
לשון זה יום הלידה ומה היא השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק וכו' ואפילו כל העולם אומרים לך צדיק אתה
היה בעיניך כרשע. ותמוה מאי טעמא נקט קודם יום המיתה ואח"כ יום הלידה ועוד אמאי יהא בעיניו כרשע
והלא ידע איניש בנפשיה אם צדיק הוא, אמנם דרמוז כאן חז"ל הענין של גלגול דאפילו האדם יראה לעינים
איש תם וישר מ"מ מי יודע מה פעל בגלגולים הקודמים ח"ש כי לך תכרע כל ברוך זה יום המיתה פירוש ואחר
שימות יבא בגלגול ח"ש חשבע כל לשון זה יום הלידה ומשום הכי אפילו כל העולם אומרים עליו שהוא צדיק
יהא בעיניו כרשע דשמא בגלגול הקודם הפליא לחטוא ולהרשיע. ולבסוף כתב שם שמצא כן גם במהרש"א
שם.

כט. ע"י פני דוד (פ' בהר, אות ג) בשם הרב כלי יקר דטעם השמיטה להחזיק האמונה כי הכל שלו יתברך והוא מושל
בכל, ע"י שם.

ל. כן הוא בזה"ק (ח"א דף רלד) דלשון הגדה הוא דבר חכמה.

לא. ע"י חו"א (דניאל ג) שכתב זאת בשם ראשונים. ע"י ברכי יוסף (ס' קיג). והגש"פ שמחת הרגל פסקא כל המרכה
לספר, וע"י יוסף תהלות (קמה).

מד. בתחילה אמרתי כי קולר שפתינו וחוסר
דיעתנו וערצוב מוחינו גורם
שאין לנו כדאים לשבת לצורא יתצרך בתוארים חדשים
אשר לא כתובים בספר התורה כמ"ש (צרכות לג, ב)
ההוא דאמר האמין והעזח וכו' ותשו' הלכות קטנות
(ס"א ס' רסא) שהראשונים ידעו שצחים כוללים ונאה
היה להם לספר צנפלאותיו ולשנחו, וזוה למנצח
מזמור לדוד שיר כלומר אף שדוד ידע לשנחו ורוה"ק
שורה עליו, עכ"ז לך דומיה תהלה, השבח הגדול הוא
לשמוק אף שפתח לי דל"ת הרמוז צר"ם לך דומיה
תהלה, עכ"ז נגד גדולתו יתצרך היא כה"ה כרמו
צס"ת.

מה. וחילקו הפוסקים (נ"י ס' קיג נשם הר"י
והרא"ה) כי לספר הנס הידוע
בפרטות שרי לא וזוה פירשו האנצרונים] (דמאל ג)
אחוי כמה רצבין וכו' אחיא וממיהא וכו' [דזה
מותר לספר באורך ואדרבה מזה לפרסם הנסים בלר
היטב וזהו שפר קדמי להחיות וזהו שפר הוא דבר טוב
ומזהו צו אלל לספר בשבחיו אין לנו יכולים דש ח"ו
משום קיימניהן].